

Samma takt och ny
hördes från din by,
toner som du ärvt och förvärvat.

så sjunger Karlfeldt i en annan
strof om rocksvarvaren.

Gammal takt och ny
hördes från din by, säger skal-
den. Det var inte överallt som den
gamla och den nya takten kunde
smälta samman och växa fram i
något förmer och utvecklat. Allt
för ofta blev det så, att allt det
ärvda, gamla kastades bort på
skräpstacken, man gav det inga
tillfällen att följa med och berika
den nya tiden.

Om vi bara tänka på de gamles
verktyg eller bohagsting, hur män-
ga ståtliga skåp och kistor, silver-
tumlare, ringar och smycken, tenn-
stop och tallrikar ha ej sålts från
våra bygder för en spottstyver, sa-
ker, som smidats av konstförfar-
na händer, vars verktyg aldrig för
vill? Saker, som i sin ornamentik
och gestalt vittna om hur hednin-
garna ha krusat. Hur mycket av
allt detta, som gav hemkänsla och
trivsel och skönhet, hur mycket av
detta sändes bort från våra sock-
nar till storstädernas antikvitets-

Och kanske var den gamla folk-
musiken något av det främsta i det
gamla arvet, som i varje fall i
Dalarna ej lät sig nedkämpas utan
levde vidare tack vare sin okuvli-
ga, starka livskraft och tack vare
sina hängivna tolkare.

Hugo Alfvén uttalade en gång:
»Den svenska folkmusiken är vår
nations stämma i världsorke-
stern.» Vid ett annat tillfälle sade
Alfvén om den moderna jazzmu-
siken: »Som uttryck för tidens rot-
löshet är den ypperlig, i mitt skön-
hetsrike hör den ej hemma.»

»Den svenska folkmusiken är
vår nations stämma i världsorke-
stern.» Det är givetvis intet tillfäl-
lighet, att vår lands stora kompo-
sitörer hämtat sigg stoff ur vår ri-
ka folkmusikskatt: Söderman,
Stenhammar, Pettersson-Berger,
Alfvén, Atterberg, Oskar Lindberg,
Tonskapelser, som drömts till liv
av fattiga och olärda vallkullor el-
ler av spelmän med valkiga nä-
var och primitiva instrument ha
inspirerat våra främsta musiker till
sotorverk. Är inte detta något av
en saga. Måste vi ej stanna inför

Psalmboken var ju en rokbok i
ordets rätta bemärkelse. Vid sidan
av almanacken och kanske skilling-
trycket var psalmboken jämte
bibeln den enda form av littera-
tur, som en stor del av 1700-1800
talets bönder kom i beröring med.

Psalmerna följde människan i
alla livets skiften på ett helt an-
nat sätt än vi kunna göra oss en
föreställning om. Psalmerna togs upp
även i vardagens grå enahanda
och gav stimulans och glädje. Vore
det inte på sin plats, att Dalarnas
klockare mer än vad nu är fallet
tog upp den skatt av psalmer och
andliga visor och läte kyrkoorgelns
breda lunga sjunga med folkets
egen tunga!

Förvisso är det en stor uppgift
även för Dalarnas spelmän att ta
till vara den vokala musiktraditio-
nen i vårt landskap, den gamla
psalmen och visan.

Våra låtar, spelade eller sjungna,
ge färg och innehåll i tillvaron,
oavsett om vi äro utövare eller
lyssnare. Och det är en stor hem-
bygdsgränning, ja, det är en fös-
terländsk gränning att slå vakt om
den gamla folkmusikaliska arvet
och förmedla det till framtiden.

Hembygds arv är odlings grund,
besanna var svensk de orden!
Det vid när vidast mot himlens

vars rotfängt djupast i jord
All världens visor bli buller
och låga öronen tomma,
men himmets värdräd susar en
säg
som kommer ditt hjärta att
blomma.

Knis Karl Aronsson.